

Itt van! Már megint nem hagy békén a reggel. Itt parancsolgat, és ébresztőt harsog a fülemben, pedig én nagyon álmos vagyok. Na, mindegy! Most kikukucskálok a takaróm alól, hátha mégis éjszaka van és lehet tovább aludni. Tévedtem, reggel van, és az egyszínű, ütött-kopott unalmas tárgyak szerényen álldogálnak körülöttem. A szoba falán lévő képeket szeretem igazán. A Festő Bácsi gyerekmesékből festett jeleneteket, ott Csipkerózsika alszik mélyen egy bozótos vár ágyában. A másikon Hamupipőke rongyos papucsában, egy kormos konyhában kuporog, és eteti a galambokat. A legjobban én azt a képet szeretem, ahol a három huncut kismalac vigyorogva néz farkaszemet a farkassal. Farkaszemet nézni a farkassal, haha. De ott van az én bátor Diótörő barátom is, aki Patkány királlyal vív párbajt, életre, halálra. De csitt, Mici is mocorog már a másik ágyban, és ha meglát engem, biztos azonnal visítani kezd.

Bárcsak mindig itt lehetnék a jó meleg és puha ágyikómban. Itt maradhatnék akár egész nap is. Idehoznám a játékaimat, lenne itt Dinók földje, Lego mentőállomás és természetesen mini gördeszka pálya is. Csak azt a ronda Patkány királyt nem engedném fel ide. Diótörő biztos segítene nekem, ő is gyűlöli a királyt. Most is ott van az a bűzös, ronda szörnyeteg a képen. Nem tudom, hogy Anya miért nem vágja ki arról a képről. Szegény Diótörőm nagyon régóta küzd azzal a csúffel. Csatt, bumm, vágás, csatt, bumm, vágás, most is teljes erőből harcolnak a feldíszített karácsonyfa előtt. Jaj szegény Diótörőm most egy csúnya sebet kapott az arcára. Segítsen már neki valaki! De most hirtelen leugrik a képről, ide a szoba közepére és rendbe szedi magát, letörölgeti a véres arcát, megigazítja az övét, és újra kész. Szerencsére Mici még alszik, és nem kezd el visítani, úgy ahogy szokott. Nekem van a legvisítóbb húgom az egész világon. Csak akkor nem visít, ha alszik, vagy eszik. De csitt, most Patkánykirály is a szoba közepére ugrott és újra itt vívnek az ágyam előtt, még a szőnyeget is felgyúrták. Ha Anya most bejönne, biztos elájulna, és szegény Diótörő azonnal abbahagyná a harcot, és akkor biztos Patkány király győzne, amit én nagyon nem szeretnék! De most Anya hív, és sok butaságot kell csinálnom, öltözködést, mosakodást és reggelizést. Bezzeg az igazi lovagok nem töltik ilyen apró-cseprő dolgokkal a reggeleket. Sokkal hasznosabb, ha reggel legalább két Hétféjú sárkányt és három Egyszemű óriást legyőznék, majd vágtaözva érkeznek a királyi palotába, ahol a szépséges királykisasszony megmenteném a csúf banyától, aki a koszos konyhában dolgoztatja szegény lányt. Kocsival megyünk oviba, Anya nagyon jól vezet, eddig csak egyszer mentünk neki egy lámpaoszlopnak tolatásnál, de az titok, Apának sem szabad elmondani. Hugi, Diótörő, Bori és én hátul ülünk bekötve. Bori és én neki nyomjuk az orrunkat az ablaknak. Anya mindig rám szól, hogy maszatos lesz az üveg, de mi nem törődünk ezzel. Hú, tényleg maszatos az üveg, nem is látok ki rendesen az ablakon, pedig én mindent látni akarok. Letörölöm az üveget, de nem, inkább rajzok egy madarat, és nem egyet, hanem többet, sok boldog madarat, akik itt a Havannán élnek.

Ha én madár lennék, olyan magasra szállnék, hogy mindent lássak, még azt is, amit a betonóriások nem látnak. Ha madár lehetnék, felülnék a betonóriások vállára és egésznap velük figyelnék körbe, aztán Borival beszállnék a liftbe és repülnénk együtt fel a századik emeletre, hogy felhőt érintsünk, és madarakkal szárnyaljunk. Aztán muzsikálnék kapucsengőkkel, hogy táncoljanak a lakók. Szabadon szállnék egész nap a beton rengetegben, de néha megpihennék a kopasz, szivarozó fákon. Onnan kémlelném ezt a szürke, piszkos, zajos világot. Csipegetnék a játszótéren, aztán eltölteném az időt a nagy öreg tölgyfa ágain, miközben megtárgyalom a fával a nap híreit. Figyelném hatalmas rajzokat, melyek hétről hétre színesednek és megújulnak a házak falán. Ha én madár volnék, olyan magasra szállnék, hogy mindent lássak, még azt is, amit ezek a hatalmas beton óriások a csillogó ablakszemeikkel nem látnak. Aztán visszaváltoznék, újra gyerek lennék, futkároznék és eltévednék a félhomályos labirintus folyosókon, de nem sírnék, hanem bátran lecsúsznék a szemétdobón, mint egy csúszdán, mert már nagyfiú vagyok.

Tudod-e Bori és Diótörő barátom, hogy ezek a magas házak tartják vissza a mennydörgést, a szikrázó villámlást, és a mindent elsöprő szelet? Az oviba ezért nem tud betörni a fő gonosz, mert ezek a szürke óriások megvédenek minket, és ha kell, harcolnak is értünk. Legyőzhetetlenek, de ha néha megsebesülnek, akkor gyorsan meg kell őket gyógyítani, ilyenkor aprócska hangyák sietnek oda, toldozzák és foldozzák a leomlott falakat, a kitört ablakszemeket, és amikor a felkelő Nap újra bearanyozza őket, mindenki ámul bámul, hogy az előző nap szörnyű emlékei már hetet hét országon is túljárnak.

Anya nem vezet gyorsan, ezért nagyon lassan haladunk a lakótelep házai között, de végre megérkezünk az óvoda épülete elé és leparkolunk. Engem aztán nem kell noszogatni, hogy gyorsan szálljak ki a kocsiból. Elsőnek érünk az óvoda csupa üveg bejáratához, ahol a többiekkel találkozom. Van közöttük barát és ellenség is. Nagyon izgatottan várom a mai napot, jó az idő ezért biztos, hogy kimehetünk az udvarra. Bori és Diótörő is kijön majd velem, ahol a mászóka tetejéről együtt nézhetjük a toronyházak és a felhők csatáját. A vakítóan csillogó ablakszemek ránk kacsintanak, és visszatükrözik az égen szálló madarak fekete alakját. De először csupa unalmas dologgal kezdődik a nap, átöltözés, reggeli, fogmosás, de aztán kitárul a csodák ajtaja és a végre belépek a mesék és varázslatok birodalmába.

A csoportszoba sokkal, de sokkal szebb és színesebb, mint otthon. Itt minden pont jó, a székek kicsik, az asztal alacsony, a mosdót felérem és a wc-n ülve végre leér a lábam a földre. Az én ovimban vannak a legjobb játékok, a legerősebb katonák és a leghangosabban üvöltő dinók. Türelmetlenül várom, hogy végre kimehessünk az kertbe és a kacagásom újra visszhangozzák a betonfalak és mászóka tetejéről lepillantva láthassam, ahogy királylányok és parasztfiúk színpompás esküvői menetben vonulnak a bokrok között. Csillognak, villognak örömben az ablakszemek, és a kíváncsi madarak az óvoda kopasz fák ágain megpihennek. Fojtogat a düh, amikor leparancsolnak a mászóka tetejéről és beterelenek minket, bátor harcosokat, és csodaszép királylányokkal a palotába. A déli lakoma sem tud megvigasztalni, hiába gőzölög a finom húisleves tele huncut sárgarépa karikával. Nem vigasztal a pergő rizseshús, finom savanyú uborkával sem. Én újra kint akarok vágatni a lovamon, küzdeni az ellenséggel, a beton hadseregemmel.

Aztán mindenkit elnyom az édes álom ebéd után, csak én fekszem álmatlanul forgolódva az ágyikómban. A szomszéd háztömbök árnyékai félhomályba borítják a csoportszobát. Nem félek, de szorosan ölelem Borit, és ha kell, akkor megmentem az életét. Látom, ahogy Diótörő az ablakba felmászik és figyel a ablakpárkányról a kertben hagyott játékokat, az esküvői hintót, a kacsalábon forgó királyi palotát és a gonosz boszorkány lerombolt viskóját. Körbenézek és tudom, hogy barátaim és ellenségeim, a szuszogó alvók álmukban újra játsszák, rendezik a varázslatos udvaron a délelőttöt. Az idő nagyon lassan múlik, figyelem a szürkülő ablakszemeket, egyre lustábban kacsintanak rám, és egyre kevesebb madár hívogat engem a magasba. Hirtelen motoszkálást hallok a könyvét olvasó Óvó néni mögül. A széklábak között hirtelen észreveszek először egy izgó-mozgó fényes orrocskát, majd következnek a szúrós bajuszok és a csoportszoba közepén terem teljes valójában a Patkány király. Kiáltani akarok Diótörőnek, de nem jön ki hang a torkomon, csak némán tátogok az ablak felé. Ki akarok ugrani az ágyból, hogy segítséget hozzak, de ólomsúly fogja le kezeimet, lábaimat. Kétségbeesve nézem, ahogy a patkány körbe szimatol, majd kardját kivonva a falhoz lapulva az ablak alá oson, ahol az én jó öreg barátom az ablakpárkányon ülve gyanútlanul figyel a felhők, és a madarak táncát. Meg kell mentenem Diótörőt, a gyerekeket, és az Marika nénit. Ebben a pillanatban hangos ugatást hallok, és látom, ahogy a falhoz lapult Patkány király előtt a bátor Borim ugrál. Diótörő feleszmél az ugatásra, kardját kivonva pattan a király elé, és támadásba lendül. A Patkány király ijedtében kardját elhagyva rohan ki a küszöb alatt a csoportszobából. Az ólomsúly a testemről eloszlik, a hang a torkomba visszatér, és az ablakon bepillantó csillogó ablakszemek újra békét, és rendet látnak. Marika néni felnéz a könyvéből, felém fordul, mutatóját a szája elé teszi, és kacsint

rám egyet, biztos, hogy ő Tündér, csak titokba tartja. Bennem megbízhat, én sem árulom el senkinek.

Diótörő és Bori mellém ül egy üres székre uzsonna alatt. Adok nekik is a lekváros kenyereimből, megérdemlik, jó harcosok, megmentettek bennünket. Sajnos uzsonna után már bent kell maradnunk, és szomorúan látom, hogy egyre több felnőtt érkezik, akik kézen fogva elviszik a gyerekeiket. Az én Anyukám is megérkezik, és hív engem. Próbálom húzni az időt, rosszul veszem fel a cipőmet, kabátomat, de hiába, eljön a pillanat, amikor Tündérnek utolsó ölelést adok, és a fülébe súgom, hogy jobban kell vigyáznunk a Patkány királlyal, mert nagyon szentelen lett. Tündér pedig titokzatosan rám mosolyog, megsimogatja a fejem. Értem én, nem akarja, hogy lelepleződjön, de tudok én titkot tartani. Anyának is hiába mondanám el, még Diótörőt sem látja. Mindig azt mondja, hogy racionálisan kell viselkedni. De én még azt sem tudom, hogy mi az, hogy racionális. Kérem szépen, mondja meg nekem valaki, hogy ez mit jelent!

Búcsúzom tőled Palota, Tündér és Varázslat, de ígérem, holnap visszajövök, és nagyon hiányoznak majd a betonóriások csillogó ablakszemei és a magasra szálló madarak is. Én csak egy kisiú vagyok a kertvárosból, de ha megnövök és felnőtt leszek, felérek majd a toronyházak tetejére, és én fogom a felhőket összeborzolni.